

han skulde henføre dem; forstod ligesaa lidt den stærke Sindsbevægelse, hvori de satte ham. Han følte sig fangen som under en Fortryllelse. Hans Blik faldt ud gennem Verandadøren, — og det blege, højtidelige Sommernats-Landskab derude med den store Stenvase og de sorte, cypresagtige Poppeltræer syntes ham i samme Øjeblik som en Levendegørelse af Frøken Ragnhilds Musik. Da genkendte han Chopins Sørgemarsch, hans Søsters Yndlingsstykke, som han i sine Ungdomsdage saa ofte havde hørt hende spille i Mørkningstimerne derhjemme, ... og i det samme var det, som om Omgivelserne forvandlede sig for ham. Det var ikke længer Doktor Hassings Dagligstue, men hans eget Barnedomshjem, han befandt sig i; det var hans egen Søster Betty, der sad derhenne paa Taburetten mellem Klaverets to tændte Lys og med yndefulde Bevægelser løftede og sænkede de hvide Hænder over Tangenterne. Som en Bjergtagen, der hører sin Hjembys fjerne Klokker ringe, sad han med endnu halvt slumrende Bevidsthed og lod Øjet hvile paa disse hvide, smukke Skyggehænder; og da de under en Pavse i Musikstykket toges fra Tangenterne og sænkedes ned i Skødet, gled hans Blik uvilkaarlig op over Frøken Ragnhilds slanke Arme og hengav sig til Betragtning af hendes Nakke, hvorfra det egernrøde Haar var strøget bort for at samles i en Snegl over Issen. Han sad en Stund fortabt i Beundring for dette Haar og denne Nakke, fulgte i Tanker Halsens Linjer opefter og henryktes af hendes venstre Øre, hvis fine, gennemsigtige Brusk fik et koralrødt Skær fra det bagvedstaaende Klaverlys. Men pludselig vaagnede han til Bevidsthed ... Under skamfuld Forvirring strøg han sig med bægge Hænder gennem Haaret, og saa snart Musikstykket var tilende, rejste han sig. Han følte sig ilde; han vilde hjem.

Temmelig hovedkulds tog han Afsked og befandt sig faa Øjeblikke efter ude paa Vejen.

Men heller ikke herude hævedes straks Fortryllelsen, skønt han gik med stærke, hastige Skridt, ligesom drevet frem af sit Hjertes urolige Banken. Musikens Toner blev ved at forfølge ham henad den slangebugtede Vej; ... han blev ikke helt sig selv, før han naaede over Sognegrænsen og saae de hjemlige Bakkers